

7 ZA POLSKO!

*Září 2008, tréninkové hřiště Lechu Poznaň,
Poznaň*

„Ano, jistě, vím, kdo jste,“ vykotal Robert do telefonu.

Leo Beenhakker byl vlastně první člověk, na kterého Robert pomyslel, když ho zavolali do kanceláře trenéra s tím, že „má hovor“. Ale okamžitě tu myšlenku zavrhl.

Určitě nebyl prvním hráčem, jemuž bylo řečeno, že mu někdo volá, a který si hned pomyslel,

že to bude zrovna trenér národního týmu. Koneckonců, byl to telefonát, o kterém každý fotbalista na světě snil.

„Dobře, pak asi taky víš, proč volám. Chci tě v týmu pro nejbližší zápasy,“ pověděl mu Leo.

Robert si dal ruku před ústa, aby potlačil zrychlený dech. Najednou ho přemohly emoce – tak daleko to dotáhl. Z hráče, jemuž bylo řečeno, že na vyšší úrovni si „ani neškrtně“, se vyšvihl v hlavního útočníka celé Ekstraklasy. A teď, v pouhých dvaceti letech, se měl připojit k národnímu týmu.

„To bych moc rád,“ zmohl se nakonec na odpověď a doufal, že Leo si jeho roztřesený hlas nevyloží jako nedostatek sebedůvěry.

V Lechu už dvakrát prokázal, že se dokáže vyrovnat s tlakem spojeným s debutem, a tentokrát to nebude jiné. Už teď neplánoval nic menšího než vstřelit za svou zemi úchvatný gól.

Robert seděl mezi náhradníky na národním stadionu v San Marinu a nemohl se přestat dívat